

Mál nr. 339/2021**M og
V1 v/ ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar A og
V2 v/ ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar B****Ágreiningur um greiðslu kostnaðar vegna meðferðar kírópraktors.****Gögn.**

Málskot, móttækið dags. 10.09.2021, ásamt fylgiskjölum 1-7.

Bréf V2, dags. 20.09.2021.

Bréf V1, dags. 11.10.2021.

Málsatvik.

Samkvæmt gögnum málsins er ágreiningslaust að M hafi lent í tveimur umferðarslysum, annars vegar hinn 13. nóvember 2019, og sé það slys bótaskyldt úr ábyrgðartryggingu A hjá V1, og hins vegar hinn 21. desember 2020, og sé það slys bótaskyldt úr ábyrgðartryggingu B hjá V2. Hafi M þurft að greiða töluverðan sjúkrakostnað vegna þessara slyss, m.a. kostnað vegna meðferðar kírópraktors að fjárhæð 105.000 kr., en fyrirbyggjandi reikningur ber með sér að M hafi sótt þjónustu kírópraktors á tímabilinu 25. febrúar til 6. ágúst 2021. Hafi V1 samþykkt að greiða allan kostnað vegna fyrra slyssins, þó þannig að félagið greiddi bara helming þess kostnaðar sem kæmi til eftir seinna slysið, hinn 21. desember 2020. V1 hafi hins vegar hafnað því að greiða kostnað vegna kírópraktors þar sem meðferðin hafi ekki hafist fyrr en meira en ári eftir að fyrra slysið átti sér stað. V2 hafi hins vegar greitt helming þessa kostnaðar. Fyrir nefndinni gerir M aðallega þá kröfu að V1 verði gert að greiða helming reikningsins og til vara að V2 verði gert að greiða umræddan kostnað að fullu. Aðalkröfu sína rökstyður M með því að hann eigi rétt á að fá umræddan sjúkrakostnað bættan, sbr. 1. mgr. 1. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993. Hafi V1 samþykkt að „greiða helming af öllum útlögðum kostnaði eftir seinna slysið“. Endurhæfing M hjá kírópraktor stafi af báðum slysum en ekki aðeins seinna slysinu og hljóti kostnaðurinn því að skiptast milli félaganna. Fallist nefndin hins vegar á sjónarmið V1 leiði varakrafa M af því, þ.e. þá hljóti umræddur kostnaður að falla á V2.

Í bréfi V1 til nefndarinnar kemur í fyrsta lagi fram að félagið hafni því að nefndin úrskurði um bótafjárhæðir. Telji nefndin hins vegar að ágreiningur aðila lúti ekki að bótafjárhæð og sé því tækur til efnislegrar úrlausnar lýsir V1 því yfir að félagið hafni kröfu M. Umrædd meðferð hafi ekki hafist fyrr en rúmum 15 mánuðum eftir að hið bótaskylda slys átti sér stað, og ekkert liggi fyrir um að hún hafi verið eðlileg og nauðsynleg ráðstöfun við lækningu M í kjölfar slyss, sem sé skilyrði fyrir greiðslu bótaskylds. Þá liggi ekki fyrir skýrsla kírópraktors um meðferðina og liggi ástæður hennar í raun ekki fyrir. Verði M að bera hallann af sönnunarskorti hvað þetta varði.

Í bréfi V2 til nefndarinnar segir að félagið líti svo á að um sé að ræða ágreining um fjárhæð bóta og þar sem ekki liggi fyrir samþykki félagsins fyrir umfjöllun nefndarinnar sé krafist frávísunar málsins frá nefndinni.

Álit.

Í 1. mgr. 1. gr. skaðabótalaga kemur fram að sá sem bótaábyrgð beri á líkamstjóni skuli greiða skaðabætur fyrir atvinnutjón, sjúkrakostnað og annað fjártjón sem af því hljótist og enn fremur þjáningabætur. Í athugasemdum með umræddu ákvæði í frumvarpi til skaðabótalaga segir að um sé að ræða útgjöld vegna eðlilegra og nauðsynlegra ráðstafana við lækningu tjónþola. Ágreiningslaust er að V1 og V2 bera greiðsluskyldu vegna umræddra umferðarslysa. Verður því að leysa úr ágreiningi þessum á þeim grundvelli að hann varði það hvort umþrættur kostnaður teljist sjúkrakostnaður í skilningi skaðabótalaga en það er M sem ber sönnunarbyrðina fyrir því. Fyrir nefndinni liggur reikningur frá kírópraktor þar sem fram kemur að kostnaður vegna meðferðar í 18 skipti, auk frumskoðunar, á tímabilinu 25. febrúar til 6. ágúst 2021 nemi 105.000 kr. Hins vegar liggja ekki fyrir nein frekari gögn er sýni fram á ástæður þess að M leitaði til kírópraktors, eða í hverju meðferðin fólst. Þannig hefur ekki verið sýnt fram á, t.a.m. með tilvísun frá lækni eða skýrslu kírópraktors, að um hafi verið að ræða eðlilega og nauðsynlega ráðstöfun við lækningu M. Er því, eins og mál þetta liggur fyrir nefndinni, ekki talið að sýnt sé fram á að um sjúkrakostnað í skilningi tilvitnaðs ákvæðis skaðabótalaga, hafi verið að ræða. Ber þá að hafna kröfum M.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til greiðslu vegna kostnaðar við meðferð kiropraktors, úr ábyrgðartryggingu A hjá V1. M á ekki rétt til greiðslu vegna kostnaðar við meðferð kiropraktors, úr ábyrgðartryggingu B hjá V2.

Reykjavík, 9. nóvember 2021.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.